

XI. rész

búcsú barátnőimtől és barátaimtól

A VÁSÁRHELYI AUTÓBUSZ

Mikor majd alvó férjed olyan lesz melletted, mint
hanyattfekvő meleg vászonszobor és
arcának kosara üres lesz, és te fölébehajolsz, akár egy

elhagyott

óriási hegedű fölé: – fog-e egy pillanatra
káprázni a szemed, hogy úgy lásd, mintha
az én arcom lenne ott – ami aztán úgy tűnnék el,
mint a lehúzóskép, szél által lecibált papír; vagy
elmerülne a másik arcban, akár egy ellenséges

tengeralattjáró:

így lesz? igen? nem?

Te el tudnád, te szét tudnád választani majd
fiadból azt, ami tebelőled van, és fiamból azt, ami
énbelőlem van:

mint egy ügyes sebész, és össze is tudnád majd rakni
a te fiadból és az én fiamból, hogy milyen lenne
a *mi fiunk*? Fogod-e majd ilyen szemmel
mérégetni a két fiút egymás mellett?

*

Az autóbusz Vásárhelyen áthalad egy olyan utcán, ahol
minden lakásban egyetlen nagy lámpabúra világít a
szoba közepén – teljesen egyformák ezek a lámpák,
rohan az autó és a melletted változó lakásokban mintha
veled együtt szaladna falakon keresztül

ugyanaz a holdszerű gömb

szobáról szobára.

Mintha minden lány nyitott lakásablak lenne

így keresem bennetek az igazi és egyetlen arcot

VÁZLAT EGY BÚCSÚVERSHEZ

Én mindig, amikor végigfekszem a földön, arcommal a földnek, nyitott szemekkel és szájjal,

amikor mint a kereszt karjait szorítom két karomat a földre: vagy mintha repülnék – ujjaim nyitottak:

kipereg szememen számon és fülelmen keresztül, mint a háromnyakú homokórából, kipereg minden egyes eidolon belőlem, a dolgok mindenik kis hasonmása kipereg, amely énbelém hullott, leválva a tárgyakról, mint a gőz vagy az illat, és utoljára ezek a szavak hullanak ki fogaim közül:

szememen és fülelmen köteleket hajítottatok be, hogy egymáshoz és szívemre bogozzátok őket és így rángassatok engem;

de elmetszem én most a köteleket, nagy késsel tapogatózom magamban, belső kezemben élesre fent hosszú kőkés ujjaim szorítják

vigyázni nehogy a szív

Brain Salad Surgery –

és amikor hanyattfordulok a földön, mindig, amikor hátamra fordulok, arccal az égnek, eláraszt a világ, ahogy barlangot színültig vízzel tölt meg a dagadó tenger: de *m á s* lesz bennem a világ, mint előbb, amikor ti öntöttétek belém (de jaj, mindig így érzem),

tekintetem két oszlopa tartja a fehér felhős vízkék félgömböt, hogy rám ne omolhassék, nyelvem megnevezi a dolgokat, ez: *ez*, mondja, és az : *az*;

és fogaim lehántják a burkot a szavakról, amelyek meztelenül válnak le számról.

nyolcvannyolc

És lesz úgy, hogy szavaim színtelen üveggolyóként fognak pattogni a föld tetején, és lesz úgy is, hogy puska golyóként ütik át az emberek fejét, hogy gondolattá világosodjanak benne.

A SZÁZTIZENHETEDIK BÚCSÚZÁS

Jól figyelj lélek

*

kérdésekre kell felelned éppen most és
ezeket a kérdéseket nem mások tették
föl s még csak nem is én
(úgy találtam őket az utcán)

*

még egyszer megpróbálkozni verssorok
kapcsaiba szorítani az idegeim hálóján
átcsuszamlót – ezt kellene

*

pátosz képek és hasonlatok nélkül – csak úgy
ahogy tényleg van

*

utolsó összegzés sok hónappal az utolsó vers
után – hányszor írtam én már utolsó verset – de
most
tudok-e még verset írni?

*

Méh dünnyög – ó nem Gilgames
méhei: hol van az már és a tisztás is az
Ég Temploma!

*

kilencven

Lélek nagyon figyelj.

Milyen milyen rég nem nézegettem csontos
nagy fejem belső oldalán a képeket:
olyan rámájuk van mint amilyen az ablakfélfáké

*

Méh kis prémdarázs zizeg ablakok
erezetén üvegartériákon le-föl lüktet
az érveréssel

*

Nem ugrál olajmadár mézpor-jégen,
én találtam ki ezt, Hangyacár léptei sem csoszognak
az eltemetettek fölött, a világosság erkélyein,
harsogó tölcsérfény-trombiták rákszín lobogója alatt
! bőregerek ! bőrcicák és bőrmacskák ! Isten velünk !
homok pereg be az eltemetettek fülén,
és bozontos sünöknek és sasoknak
kör-mén fél-hold-től-te re-cés le-gye-ző-je pi-ros-lik.

*

De ki is alusznak a félholdak,
hogy hét óra hét percre nyújtóztak ki nagy órák
boltíveiben
gót mutatóujjak, ellenkező irányba mutatnak, és ez
megnevetted az ördögöt.
Szalad szét a mánusokról az értelem, az óra
középső, fekete pók-pontjából bugyogó
kötőtűujjú rend.

*

A hóhér söre.
Szurokcsobogás.
Bogárvigyor.

*

Kinn sókristályos sziporkázó tájfun hozza sok tenyerén
fenyőgyantával torkig tele
hunyorgó fahajók szagát és
korcsolyázó pergamentkutyák
fagyott levegőlejtőkön siklanak míg
sötét juhok füléből
alvadt ördögréz nyújtja ki nyelvét és
a feketehimlős áfonyabokrok fölött
a parton gyanakvó kecskebak szakállát
simogatják a csillagok.

*

Érdekes hogy naplemente esetén a föld alatt
megpirosodnak az aranybányák falai
kevés időre rá
a tárnákban zokog a hold hiánya.

*

Légy tiszta önmagadhoz.